



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

### **Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris, Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ Coenobii In Bvrgos**

**Ameyugo, Francisco de**

**Coloniæ Agrippinæ**

Caput VII. De Angelica castitate Sor. Joannæ à Jesu Maria.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-37120**

les cum ejuscemodi agere? D. Hieronimus talem ex hoc infert conclusionem. Si sæcularis quæpiam Virgo, ait ille, suæ deponationis die suimet ipsas obliviscitur, omnemque sui curam providentiæ sponæ sui credit, quanto magis id ipsum desponæ Christo JESU Virgini faciendū est? Adjungit porro his etiam nolle ejus Majestatem, ut sponæ suæ abundant superfluis, sed nec velie ut eis desint necessaria. Eam obrem sanctimoniales ex necessitate virtutem faciant velim, & cum virtute sufficientiam reperient.

CAPUT VII.

De Angelica Castitate Sor. Joanna à JESU MARIA.

PURissima Castitatis virtus propria dos est sponæ DEI. Dum nimirum juxta assertum sacræ sponæ in *Cant. Cant. 2. v. 1.* Divinus sponus vivit, degit, deliciaturque sola inter candida lilia, hoc est in solis puris Virginibus. Causa hujus est liquida & patens, quod nimirum mutuo desponæ similes admodum sint oporteat, posteaquam sponæ fœdus inire, atque eâ ratione ambo sint unum. Nec reperiri potest ulla inter duos unio, qui è diametro sibi adversantur, sed ubi utriusque unitur voluntas, ad quod proculdubio morum uniformitas requiritur. Quia ergo DEUS puritas ipsa est, vult ut sponæ suæ pariter sit pura. Hac de causa DEUS sponam suam Sor. Joannam à JESU MARIA adeo maturè ab omninæyo ac labe impudiciæ servavit, ut octavo ejus ætatis anno per An-

gelos suos mirabili zona puritatis eam præcingi jussit. Cœlestis hujus auxiliij singularisque gratiæ præsidio Christi Sponæ ab omni connatæ affectionis sensu, impurisque cogitationibus adeo immunis vixit, ut nihil eorum unquam per se ferit, perinde atque si Angelus esset in spiritu, sic textus habet, fortè legendum in carne. Non quidem quasi hoc in puncto castissimæ Christi sponæ defuerint certamina, sed certamen id aliud non erat, quàm plura semper in pudicitæ templo trophæa erigere. Quid Sor. Joanna non egit, ut virtutem hanc servaret ac tueretur? In tenera ætate dum formæ illius decus celebraretur, ignito ferro vultum perussit. Occasionem omnem quâ conspiceretur, nunquam non velut ignem flammæque Ancilla Domini vitavit. Jejunijs crebrisque flagellationibus cruentis castigavit ex cruciavitque corpus, ut eò pacto omnem ei lasciviendi ansam subtraheret. Denique tam multas nobilesque in propugnanda hac virtute de hoste Sor. Joanna retulit victorias, ut ad eam remunerandam Regina puritatis MARIA, pretiosissimam illam coronam decoravit. Dum nimirum illa noctu esset in Choro, apparuit ei Sanctissima Virgo MARIA, coronam quandam gestans manu; erat hæc corona splendore non ac magnifico non absimilis corone illi, quæ olim in Cælo pulchre circumculo ex duodecim stellis componitur apparuit. Conjecerat Maternos oculos suos in filiam suam Joannam MARIA, aitque illi; Filia mea, Coronam hanc tibi offero nomine dilecti Filii mei, ob servatam toto vitæ tuæ tempore pu-

*Sûmo studio Castitatem tuam tuamque ob rem coronam splendidam donatur à SS. V. MARIA.*

*Ad unionem voluntatum requiritur Similitudo morum.*

E e e

dicendam. Regina mea, & Domina, respondit ancilla ejus, gratiam hanc favoremque non sum ego promerita, Quidquid in me boni esse potest, totum id à solo DEO meo provenit. Si pudoris gemmam servavi, illi gratiæ habendæ sunt, totum est illius gratiæ & conservatio, ego verò nullam in eo partem habeo, cur igitur mihi coronam imponere debeam? Responso isthoc accepto Regina Cæli MARIA eam Coronam vertici Joannæ imposuit, moxque disparuit, ac filiam suam coronatam reliquit, ut eâ ratione indicaret, quàm præclare hæc virtute Sor. Joanna triumphavit, nemo siquidem coronatur, nisi qui legitimè certaverit, uti nos D. Paulus fideliter commonet.

Cognitum nobis neutiquam est, sed uni DEO, quàm generosè pro Virginea integritate Sor. Joanna decertavit, quemadmodum vicerit ac triumphavit, aut etiam gloriâ & honore sit coronata; attamen non celavit nos divina Majestas, quibus usque sponsa ejus mediis ut sic triumpharet, pulcherrimumque illum, atque odoris præstantissimi intemeratæ pudicitiaæ florem conservaret. Primum medium fuit, singularis ejus ab omni humano consortio colloquiisque secularibus segregatio, ita ut cum D. Paulo posset dicere, Conversationem suam, dum adhuc in terris degeret, jam fuisse in Cælis. In omnibus ferè mortalium statibus Casta Virgo nostra aliquanto versata est tempore, nimirum | Virginali, Matrimonii ac viduitatis statu; nunquam tamen in ullo eorum cum quoquam hominum sermonem contulit nisi de DEO re-

*Medium primum conservandi pudoris fuit ab hominum consortio sequestratio.*

busve quæ ad spirituales emolumentum conducere possent; & hoc ipsum fiebat perarò & non nisi cum expressa suorum spiritualium Præsidium ordinatione. Observavit in eo cum primis divini sponsi sui sponsa præceptum, qui multoties eam commonebat, conversationem ejus atque consortium non cum hominibus, sed cum Angelis esse debere. Recenset id ipsa prorsus dignis notati verbis, quæ universas factas Virgines altè cordibus impressa gerere conveniret. Per sæpe, ait Ancilla D. num. 168. à Domino voluntatem ejus intellexi, quod videlicet mea conversatio esse debet at cum Angelis & non cum creaturis: quia magnus ille zelator est: estque unicum mihi desiderium omnem conjunctionem actionemque cum creaturis devitandi, proposuique mihi omni studio, id seriò adimplere. Verùm mei Conscientiæ Rectores dicunt mihi, esse necesse ut ad multorum hominum solatium in Collocutorium me conferam. Sanè haud ego apta sum solatium cuiquam impartiri, aut usibus bonæ aliquis rei servire, Huc serviunt viri spirituales, non verò sine intellectu muliercula. Utinã ad aliquid essem idonea, possemque in re quapiam illi deservire. Hoc si se ita haberet, nã felix ego ac beata forem. Hactenus propria illius verba accepimus: sed hæc eadem nõ tam sublimi sunt loco habenda, ac ea quæ DEUS ad eam est prolocutus.]

Divina Majestas dixit aliquando ad Joannam, quòd zelo ingenti flagret, nec habere velit, ut sponsa suæ cum hominibus sed cum Angelis agant. Multa

*cujus rei sapa à Domino commonet.*

13 III  
36

Multæ id præstant, quæ corpore à cunctis mundi actionibus se separant, & animo æquæ ac corpore orationi dedunt; agunt eo pacto & conversantur vel cum Angelis vel ipso DEO, qui Rex est & Dominus Angelorum. Quamverò deplorandum esset, si quæ fortè sponfarum Christi diversum ab eo ageret. *D. Joan. Chrysof. hom. 16. in Genes.* observat, quòd cum DEUSEvam in Paradiso collocasset, Adamoque insigni formâ, prudentiâ eximiâ, supraque omnem modum viro amabili conjunxisset, adhuc tamen sacer textus non memoret, Eam ul- lum verbum ad sponsum suum Adamum protulisse, sed ait S. pagina in Paradiso eam cum serpente colloca- tam. Admiratur plurimum cœcitatē hanc *D. Chrysofom.* Quantum e- nimverò miraretur Virginem, quæ à DEO in claustralem translata Para- dyum, suoque unigenito Filio depō- la est, si inquam u'piam talis aliqua DEO desponsa, non attentâ tã ingenti beneficiâ cum pulcherrimo, suo, sapientissimo, deliciofissimoque spō- so sermones conferere negligeret, at- que interim cum diabolo serpentis formam induto ad cancellos collo- queretur? Quid oro talis una cogi- tate queat, nisi hoc solum quòd a- ctione tali animam suam in lapsum in- teritumque inducat? Insinuat istud ipsum piæ cuipiam fœminæ DEUS, quæ aliquando cum adolescente non usque quaque honestam conversa- tionem in templo habuit. Dum i- gitur colloquio finito sacrum audit, sacerdotique ad elevationem sacræ ho- stie venit, visa est illi SS. Sacra-

menti species carbone atrior. Hâc ni- nimirum ratione eidem significare voluit DEUS, quid jam dictum col- loquium in anima sua operatum fu- isset, *Itin. Rad. p. 4. §. 18.* Inspexit idem ipsum limpidius perficiusque Pro- pheta Hieremias *Thren. 4. v. 7.* qui de Nazaraïs, idest veteris testamenti Religiosis ait, Principiò fuisse illos candidiores nive, nitidiores lacte, ru- bicundiores ebore antiquo, sapphyro pulchriores. Nunc verò, pergit ultra, denigrata est super carbones facies eorum, &c. Quâ verò de causa ab uno extremo ad alterum, scilicet à summa pulchritudine ad summam deveni- rint turpitudinem, nullam affert ali- am, quàm quòd suis è Claustris e- gressi sint ad conversandum agen- dumque cum sæcularibus personis; ita ut hoc unum satis fuerit ad eos è candidis atros, è bonis malos, ex pulchris turpes, ex Angelis diabo- los efficiendos. Quot sacris Virgi- nibus id ipsum non evenit? Quàm multæ ortæ sunt ingenti fervore, & a- liquanto tempore candidiores puri- oresque nive se conservavêre, brevi verò post quia egressæ sunt ad can- cellos colloquendumque cum viris, sic sunt immutatæ, ut quæ Angeli an- tē spiritu fuerant, mox id effectæ sint, quot scienti omnia DEO est cogni- tum. Ut ergo sacratæ DEO Vir- gines corpore & animo Virgineum pudorem suum omni meliori ratione tueantur, cum primis eisdem incum- bit atque necesse est, ut hujus sponsæ Altissimi imitatione, terrenas conver- sationes vitent, cumque DEO, San- ctissima ejus Matre, nec non San-

*Religiosis  
noci pluri-  
mum cum  
sæcularibus  
colloquia.*

*Mirū quid,  
quod Eva  
non cum A-  
damo, sed  
serpente re-  
feratur lo-  
cuta.*

Etis Cœlitibus atque Angelis DEI actio illis & conversatio intercedat.

*Castitatis  
virtutis  
multū ob-  
est videri  
ab altero  
sexu & e-  
undem vi-  
deto.*

Sed ad hæc adhuc requiritur, ut occasiones fugiantur, quibus ipsæ videri, aliolvē videre possint, attentè perpendendo, quod Virginea puritas tam sit flos tener ac delicatus, ut momento ad minus exarescat, si non ex toto decidat. D. Basil. de Virtute Virginit, ait, aspectum virorum eam tentationem non causare in sæcul. x. bus feminis, quam reclusis Virginitibus; naturali quippe ratione fit, quòd quòd ratiùs sexus Virilis personæ Virginibus sacris in conspectum veniunt, tantò amplius virorum species animis earum infingantur. An non vidistis ait præfatus Sanctus, adeò clarum Crystallinique nitotis lacum, ut ipsimet soli servite in speculum posset, ad seipsum in eo contuendum, si fortè lapillus intro iniiciatur, tunc circulum efficere, hunc rursus alium adhuc majorem, istumque iterum alium, neque hanc circulificationem cessare, donec lacus ille turbetur? Eandem omnino vim habet in puro Virgineoque corde unicus obtutus; dum nimirum illa oculos suos attollens masculini sexus intuetur personam. Suscitatur fortè conspectus ille unam sequiorem cogitationem, hæc alteram, nec desinunt ista, donec ejusmodi Virgo inquieta turbataque existat, consequiturque inde nonnunquam illarum ruina & exitium. Si quis porrò sermoni huic fidem habere renuat, is de hoc edoceri potest à sancta quadam, quæ id actu ipso ex-

perta est. Legimus de S. Maria Magdalena, quod post suam conversionem virorum nullius aspexerit faciem, nisi solius Christi D. Dum rogaretur cur id fieret, responsum dedit, quia omne malum meum per oculos mihi est accersitum. Ex hac sancta pœnitente, quæ proprio suo malo salutare sumpsit exemplum cautelæ, velint DEO sacratæ Virgines discere, nunquam non cautissimè incedere, divæque Magdalenæ exemplo speculi vice uti, prout fecit Ven. Mater Sor. Joanna, quæ in pueritia sua, in Juvenili ætate sua, & jam etiam annis provectæ, in hominum conspectu faciem quoad licebat obtexit, & quidem adhuc dum sæculo detenta pallio suo, postmodum verò in Religioso statu, claustrali suo velo. Toto illa vitæ suæ tempore nullius unquam virorum prudens, ac deliberato animo aspexit faciem, sed ipsa D. omni studebat tempore sponsi sui JESU Christi faciem aspiceret, unde tantò majorem subinde concipiebat aversionem ab omni occasione, quâ fortè aliqui mortalium ab se conspici possent, vel illa ab illis. Erat quoque famula D. maximopere solitudinis amore capta, uti ex propriis ipsiusmet verbis luculentè agnoscitur, aitque ita. Natali<sup>o</sup> Dominæ nostræ ac DEI Genitricis<sup>o</sup> *Solitudo* *conferri ad* *castitatem* *tenuendam.* *efficit*  
MARIÆ, magnam consecuta sum gratiam, nihil enim dum orationi meæ dediissem, anima mea sine ulla præcogitatione, ad sublimem adeò est evecta conditionem, ut in brevi sine ulu virium tota extra me posita atque in quodam bonorum omnium amorisque oceano

*S. M. A. RIAMag. dalena post Conversionem nullius unquam virorum in faciem aspexit.*

*Solitudo conferri ad castitatem tenuendam.*

„ essem demersa, ubi plurimis frui-  
 „ tum voluptatibus ac deliciis; seire  
 „ tamen nequeo, quoniam modo eis-  
 „ dem sum perfruita, mansique eo in  
 „ statu longius multò quàm altàs. Ut  
 „ verò rursus mihi sum reddita, plu-  
 „ rimo tenebar desiderio, quidpiam  
 „ de fruitione illa cognoscendi, sed id  
 „ duntaxat intellectu sum affecuta,  
 „ quòd magna pressaque appropriatio  
 „ ac unio fuerit cum Divino igne,  
 „ cujus virtute anima mea lique-  
 „ bat, dissoluebatur, unumque fiebat cum  
 „ D. DEO. Cùm igitur eam gratiam  
 „ anima percepisset, vidissetque quòd  
 „ reverti debeat ad agendum cum ho-  
 „ minibus, seque onerandum ponde-  
 „ re molestiarum, tristis me luctus &  
 „ ploratus invaderat, qui è fundo ipso  
 „ cordis proficisceretur. Unde anima  
 „ mea in maximo summeque delicio-  
 „ so permanit solatio, sic ut nihil ce-  
 „ lare possem, sentiremque item in-  
 „ gens desiderium solitudinis. In men-  
 „ tem venere mihi Eremitarum an-  
 „ tra, magnamque patiebar ob eo-  
 „ rum felicem statum invidiam. Tene-  
 „ barque quoque ingenti cupiditate,  
 „ quantum esset possibile, in Cella  
 „ mea persistendi, cùm enim in cella  
 „ me videbam, in Cælo mihi esse vi-  
 „ debar. Interiori potèd potiri solitu-  
 „ dine studebam unice, qui profusus  
 „ absconditus gaudiique plenus est  
 „ thesaurus. O solitudo, tu tota plena  
 „ es bonorum, tu locus es ubi anima  
 „ gaudio diffluit, tu custos es virtu-  
 „ tum, securus portus, reclinato-  
 „ rium Sponsi, ubertas pacis, medi-  
 „ cina peccatorum, locus Orationis,  
 „ in quo suavissima dilecti secreta per-  
 „ cipiuntur, sacrum tabernaculum, ca-

„ stum cubile, ac turris fortissima, in  
 „ qua sese anima ab hostibus tuetur!  
 „ O solitudo amica mea! Ne me ab-  
 „ jicias, nam donec vivo te semper  
 „ requiram, quoniam absq; te anima  
 „ mea non est tranquilla, sed solam  
 „ te agnoscit, ad te unam clamat, eo-  
 „ que in desiderio perseverat, donec  
 „ te potiatur. Quid plus oro dici  
 „ queat, quo hujusce Christi Spon-  
 „ sæ ingens amor solitudinis declare-  
 „ tur? Cordi eam sibi sumebat tan-  
 „ quam bonorum omnium scaturigi-  
 „ nem, diversosque etiam præstituebat  
 „ fines dum sola esse quæreret. Inter  
 „ alios præcipuus is erat, quòd Ancilla  
 „ D. solitudinem Cæli instar æstimeret,  
 „ unde exclusæ sunt peregrinæ imagi-  
 „ nationes, sensualium idearum, quæ  
 „ per sensus corporales introrepunt, ad  
 „ puritatem animæ inquinandam. Ju-  
 „ xta hæc media, quibus Sor. Joanna  
 „ sollicitè utebatur ad conservandum  
 „ pulchrum nitidumque Virginitatis  
 „ florem, insuper adhuc alia omnia, quæ  
 „ sibi proficua arbitrabatur, suos vertit  
 „ in usus. Dilaudat oppidò D. Bernard.  
 „ in form. hon. vitæ. Orationem ceu  
 „ apertissimum conservandæ Castitati  
 „ medium. D. Hieronym. epist. ad Tu-  
 „ rian. Jejunium, vigiliis atque alia  
 „ penitentis opera. S. Augustinus in  
 „ Manual. c. 32. Meditationem vulne-  
 „ rum Christi Servatoris nostri. Postre-  
 „ mò quidam alius bene peritus Do-  
 „ ctor. Mag. Avila sup. Audi filia. c. 14.  
 „ commendat pietatem devotionemq;  
 „ erga Gloriosissimam DEI Genitricem,  
 „ nec non Venerabile Sacramentum  
 „ Altaris, velut ad præactum finem ap-  
 „ primè conducentem. Omnibus hisce  
 „ nobilibus exercitiis Castissima Virgo

Ecc 3 nostra

Locus soli-  
 tudinis  
 quidque bo-  
 ni præstet.

Varias-  
 dia tuenda  
 Castitati  
 idonea.

*Quibus o-*  
*mibus Jo-*  
*anna est usa*  
nostra sollicitè est usa: vixque etiã in  
cujusquam Sanctorum vitã vel insti-  
tutione aliquod remedium poterit  
reperiri, quo non in vita sua casta hæc  
Sponsa DEI fuerit usa. Hisce mediis,  
potissimum verò singulari prærogati-  
va benedicti illius Sponsi, per quam  
ab omni carnalis appetitus tentatione  
illam præservavit virtus hæc Casti-  
monia in Virgineo ejus corpore sic  
effloruit, ut hic in terris, ubi cum ho-  
minibus degebat convivebatque, se  
tam immaculatam puramque servã-  
rit, velut si apud Angelos DEI semper  
conversata vixisset.

## CAPUT VIII.

*De profundissima humilitate Sponsa*  
*Christi Sor. Joanna.*

**M**Ater virtutum, fundamentum  
omnis perfectionis est Humilitas.  
E: sicut superbia testimonio D. Chy-  
sost. hom. 15. in Math. fons est omnis  
mali, ita humilitas scaturigo est om-  
nium virtutum. Hinc uti Hildeber-  
tus Epist. 71. ait, sequitur quòd ad  
montem, qui ad Cælum nos ducit, in-  
cessanter ascendamus, si per humili-  
tatem semper descendamus. Quò  
namque anima profundius ad terram  
humiliatur, tantò ascendit altius atq;  
à DEO exaltatur. Insigne hujus ve-  
ritatis exemplar habemus in Sponsa  
Christi Sor. Joanna, quæ præsertim in  
Cælum se extulit, dum totã vitæ suæ  
periodo summã constantiã sese demi-  
sit usque ad terram. Nullos virtus  
hæc, qui modò cum ea sunt colloca-  
ti, latere potuit. Separatio ejus à con-  
sortio humano, modestissima ge-

stuum compositio, in omni actione  
candor & ingenuitas, in loquendo  
audiendoque moderatio ac parsimo-  
nia, hæc in quam omnia humilitatem  
ejus clarissimè prodebant. Elucebat  
tamen potissimum hæc virtus in opi-  
nionem, quam Sponsa DEI de se ipsa  
habebat, hæc ut liquidò agnoscat,  
quædam Joannæ acta recensere, ex  
quibus singularis ejus demissio per-  
spicue elucet. Sed neque latentes  
animæ virtutes melius noscere possu-  
mus, quàm externo factorum ju-  
dicio.

Caput atque origo virtutis hujus  
initium sumit à gemina cognitione,  
quæ etiã animam ad supremum hu-  
militatis gradum elevare potest. Una  
est propria sui met cognitio, per quam  
vilitatem nostrã cognoscimus. Altera  
est cognitio DEI, Divinæ videlicet  
ejus Majestatis atque magnitudinis.  
Ista cognitio reverentialem parit ti-  
morem, illa verò profundam humili-  
tationem. Harum duarum rerum  
comitatu Sapiens ista Virgo ad supre-  
mum usque humilitatis conscendit  
apicem. Quantum igitur ejus pro-  
prietatem sui met cognitionem attinet,  
erat æstimatio quam de se habebat vi-  
lis ad eò & abjecta, ut non se vilio-  
rem solùm cunctis reputaret mortali-  
bus, verùm etiam indignam se cen-  
seret vel unius hominum consortio.  
Eam ob rem crux illi acerba erat in  
Cœnobio degere. Consuevit illa di-  
cere; magnum esse pudorem, tali,  
tam abjectæ vilique mulierculæ, qua-  
lis esset ipsa, quòd tam sanctæ, tam  
præstantes atque Nobiles Virgines  
cum ea velut Conforore agerent. Ne-  
que verò illa sentum istum, quem hu-  
miles

*Cuius fun-*  
*damentum*  
*est vera*  
*DEI*  
*cognitio.*

*Semper as-*  
*cendit ani-*  
*ma si sem-*  
*per descen-*  
*dat.*

*Judicia ve-*  
*ra humili-*  
*tatis.*